

Čís. 5715.

Zločin křivého obvinění (§ 209 tr. zák. čes.), spáchaný vinníkem bydlícím na Slovensku nebo na Podkarpatské Rusi, podáním adresovaným úřadu v zemi české nebo moravskoslezské, je spáchán v tuzemsku a nelze se proto dovolávat ustanovení § 12 tr. zák. slov.

(Rozh. ze dne 13. října 1936, Zm IV 469/36.)

Nejvyšší soud, přezkoumaj trestní věc proti R. L., obžalovanému pro zločin podle § 209 tr. zák. č. 117/1852 ř. z., zmateční stížnost obžalovaného zčásti odmítl, zčásti zamítl.

Z d ů v o d ů:

Z důvodu zmatečnosti podle § 385, č. 1 b) tr. ř. uplatněná zmateční stížnost namítá, že věc byla projednána podle zákona platného v historických zemích, ačkoliv čin byl spáchán na území platnosti slovenského práva, podle kterého byl by čin obžalovanému za vinu kladený jen na návrh stíhaným přečinem podle § 229 tr. z. slov. Je nerozhodné, že čin byl dokončen v Praze, a i v tom případě podle § 12 tr. z. slov. má se použítí mírnějšího ustanovení zákona slovenského.

Zmateční stížnost není důvodná. Inkriminované podání bylo adresované a doručené ministerstvu spravedlnosti v Praze, takže místem spáchání činu byla Praha. Podle místa spáchání činu byl sice příslušný ku projednání této věci trestní soud v Praze, ale na základě delegace projednával ji krajský soud v Chustu.

Nejde o čin spáchaný v cizozemsku, ale o čin spáchaný v tuzemsku (čl. I, čís. 5 a čl. II, čís. 3 zák. čís. 1/1920 Sb. z. a n.) a proto se zmateční stížnost mylně dovolává ustanovení § 12 tr. z. slov. Podle § 16, odst. 5 tr. ř. (ve znění čl. II, č. 3 zák. čís. 1/1920 Sb. z. a n.) v takovém případě třeba užití ustanovení trestního řádu platného u soudu, u něhož se koná řízení, ale čin sám se musí posuzovat podle trestních zákonů, platných na místě spáchaného činu.

Čís. 5716.

S hlediska § 401 tr. zák. stačí použití listiny i k důkazu mimo soud.

Navrhl-li zvolený obhájce obžalovaného, který před přelíčením neodporoval návrhu žalobcovu, aby bylo jednáno v nepřítomnosti obžalovaného, po provedení hlavního přelíčení, aby bylo hlavní přelíčení odročeno, nelze to považovat za projev nesouhlasu s provedením hlavního přelíčení v nepřítomnosti obžalovaného.

(Rozh. ze dne 13. října 1936, Zm IV 545/36.)

Poškozený B. R. podepsal obžalovanému A. Š. kvitanci, již potvrdil, že přijal od něho 50 Kč. Obžalovaný později vymazal na potvrzence slovo »padesát« a místo něho napsal »pět tisíc« a k číselnému označení vyplacené částky (50 Kč) připsal dvě nuly. Když pak na něho poškozený podal žalobu o zaplacení dluhu za dodané zboží (nedoplatek činil 7.580 Kč), dostavil se obžalovaný do advokátní kanceláře právního zástupce poškozeného a předloživ padělanou kvitanci tvrdil, že zaplatil na zažalovaný dluh již 5.000 Kč. O b a s o u d y n i ž š í c h s t o l i c uznaly obžalovaného vinným zločinem padělání soukromé listiny podle §§ 401, 402, odst. 2 tr. zák.

N e j v y š š í s o u d zamítl zmateční stížnost obžalovaného.

Z d ů v o d ů:

Rovněž je bezdůvodná zmateční stížnost, uplatněná na základě § 385, č. 1 a) tr. ř. V této části zmateční stížnost namítá, že kvitance, na které je opravena číslice, není způsobilá k oklamání, a že ukázání kvitance advokátovi ještě před soudním zákrokem neznamena použití ve smyslu zákona.

Podle zjištění odvolacího soudu je sice na potvrzence patrné, že číslice je opravována, ale odvolací soud dále uvádí, že nelze tvrdit, že na potvrzence je na první pohled patrné, že je padělána. Z toho dovodil odvolací soud, že tato změna je způsobilá uvést v omyl. Tento názor je správný, neboť z opravy listiny nemusí se nevyhnutelně už usuzovat i na její padělání.

Podle ustanovení § 401 tr. z. se vyžaduje, aby se padělané listiny použilo k důkazu trvání, pominutí, nebo změny nějakého závazku nebo práva, ale nevyžaduje se, jak odvolací soud správně dovodil, aby šlo o soudní důkaz; stačí i použití listiny k mimosoudnímu důkazu, jako tomu bylo v souzeném případě.

Čin je dokonán použitím listiny. Poněvadž podle zjištění obžalovaný použil potvrzenky, o niž jde, u advokáta poškozeného za tím účelem, aby dokazoval zaplacení vymáhané pohledávky, byl tím čin obžalovaného už dokonán. Z toho důvodu je bezzákladná výtká zmateční stížnosti, že by šlo o přípravné jednání aneb o beztretný pokus. Pokud by tedy zmateční stížnost touto výtkou chtěla uplatňovat věcným poukazem důvod zmatečnosti podle § 385, č. 1 b), případně c) tr. ř., je i v této části bezzákladná.

Při přezkoumání věci shledal nejvyšší soud, že se hlavní přelíčení před soudem první stolice konalo v nepřítomnosti obžalovaného podle zák. č. 8/1924 Sb. z. a n. Předvolání k hlavnímu přelíčení, ustanovenému na den 17. října 1935 bylo doručeno obžalovanému dne 11. října 1935, takže od doručení předvolání k hlavnímu přelíčení neuplynula zákonná doba 8 dnů a nebyly proto splněny podmínky § 1, odst. 1, č. 3, věta první zák. č. 8/1924 Sb. z. a n. Při hlavním přelíčení byl však přítomen zvolený obhájce obžalovaného, který na počátku hlavního pře-

líčení jen nemocí omluvil nepřítomnost obžalovaného na hlavním přeličení.

Na návrh veřejného žalobce soud usnesením nařídil konati hlavní přeličení podle zák. čís. 8/1924 Sb. z. a n. v nepřítomnosti obžalovaného. Zvolený obhájce před provedením hlavního přeličení neodporoval ani návrhu veřejného žalobce, ani usnesení soudu, ale pustil se do jednání, čímž dal zřejmě na jevo, že souhlasí s konáním hlavního přeličení v nepřítomnosti obžalovaného.

Po skončení průvodního řízení učinil sice zvolený obhájce návrh na odročení hlavního přeličení z důvodu, že obžalovaný je nemocen, ale soud tomuto návrhu nevyhověl a zvolený obhájce ani tomuto usnesení neodporoval.

Tento návrh zvoleného obhájce, učiněný po provedení hlavního přeličení, nelze považovati za projev nesouhlasu s konáním hlavního přeličení v nepřítomnosti obžalovaného ve smyslu § 1, odst. 1, č. 3, věta druhá zák. čís. 8/1924 Sb. z. a n., když hlavní přeličení bylo už provedeno. Nedopustil se tedy soud první stolice zmatečnosti, konal-li za těchto okolností hlavní přeličení v nepřítomnosti obžalovaného, takže nebylo potřeba učiniti z tohoto důvodu zvláštní opatření.

Čís. 5717.

O zamčenou věc podle § 174 II c) tr. zák. jde, byla-li mezi ni a pachatele položena překážka, již má býti podle úmyslu majitelova zamezen nebo ztížen přístup k věci; nestačí, byla-li věc v zamčené skřínce, u níž nechal majitel trčeti klíč v zámku.

(Rozh. ze dne 14. října 1936, Zm I 696/36.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl zmatečné stížnosti státního zastupitelství do rozsudku soudu mládeže v Praze ze dne 22. května 1936, jímž mladistvý provinilec uznán byl vinným proviněním jednak dokonané, jednak nedokonané krádeže podle §§ 8, 171, 174 II c) tr. z. a § 3 zák. č. 48/1931 Sb. z. a n., zrušil rozsudkový výrok, že fotografický přístroj, uvedený pod 1. rozsudku byl věcí uzamčenou, a následkem toho i kvalifikaci činu podle § 174 II c) tr. z.

Z d ů v o d ů:

Rozsudek napadá zmateční stížností pouze státní zastupitelství, a to ve prospěch obviněného a jedině z důvodu zmatečnosti podle § 281, č. 10 tr. ř., a to pokud soud mládeže podřadil odcizení fotografického přístroje v ceně 795 Kč pod ustanovení § 174 II c) tr. z., maje neprávem za to, že šlo o věc uzamčenou.

Soud první stolice v tomto ohledu zjistil, že obviněný přišel do krámu ke K. Š. v P. a že si v nestřeženém okamžiku otevřel klíčkem,